

ZLATÉ ENKLÁVY

TŘETÍ LEKCE VE SCHOLOMANCII

NAOMI NOVIKOVÁ

+
HOST

The Golden Enclaves

Copyright © 2022 by Temeraire LLC

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with Del Rey, an imprint of Random
House, a division of Penguin Random House LLC

Cover design and illustration by Faceout Studio / Jeff Miller

Cover pictures by Rvector, Ulvur, Dn Br, Cris.Tea and Marina Santiago /
Shutterstock.com

Art direction: David G. Stevenson

Endpaper illustrations by Elwira Pawlikowska © 2022 by Penguin Random
House LLC

Translation © Veronika Volhejnová, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1969-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1970-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1971-2 (MobiPocket)

Poslední, co mi ten neskutečný hajzl Orion řekl, bylo: *El, já tě tak strašně miluju.*

A pak mě vystrčil pozadu branou Scholomancie, takže jsem žuchla na záda v ráji, na měkké travnaté mýtině ve Walesu, kterou jsem naposledy viděla před čtyřmi lety. Jasany se zelenaly a mezi jejich listím pronikalo slunce, stála tam máma, *máma*, a čekala na mě s náručí plnou květin. Máky pro odpočinek; sasanky pro překonání; vratič pro zapomnění; svlačce pro nový úsvit. Kytice na uvítanou pro oběť traumatu, která má z mé mysli šetrně vypudit hrůzy a udělat místo léčení a odpočinku. A když ke mně vztáhla ruku, aby mi pomohla vstát, vyskočila jsem, zaječela „*Orione!*“ a rozmetala jsem kytky na všechny strany.

Před pár měsíci — před celými věky —, když jsme ještě pořád horečně trénovali na překážkové dráze, mi dala jedna holka z milánské enklávy latinské přemístovací kouzlo, jedno z té vzácné hrstky, které člověk může seslat sám na sebe a nerozporcovat se přitom na kousičky. Pochopitelně šlo o to, že tak budu moct snáz skákat v promoční síni z místa na místo

a zachraňovat lidi, hlavně ty z enkláv, jako byla ona. Proto mi dala zadarmo kouzlo, které mělo cenu pěti let many. Normálně se to na delší vzdálenosti používat nedá, ale čas je víceméně totéž jako prostor a já jsem ještě před deseti vteřinami byla ve Scholomancii. Měla jsem síň vizualizovanou tak ostře a jasně jako architektonickou kresbu, i s tou strašlivou hroudou Trpělivosti a celou hordou malefikárií za ním, jak se valí k nám. Samu sebe jsem posílala za bránu, přesně tam, kde jsem stála, když do mě Orion naposledy vrazil.

Ale kouzlo se nechtělo nechat seslat, bránilo se na každém kroku, mávalo výstražnými znameními — slepá ulička, zával na silnici. Přesto jsem ho protlačila, čistě tím, kolik many jsem do něj poslala. Jenomže kouzlo se mi odrazilo přímo do obličeje, jako bych naběhla do betonové zdi. Znovu jsem tedy vstala a zkusila totéž kouzlo ještě jednou a během deseti vteřin jsem dopadla úplně stejně.

V hlavě mi to řinčelo a hučelo. S námahou jsem se zvedla. Máma mi pomáhala si stoupnout, ale taky mě zadržovala a něco mi říkala, snažila se mě brzdit. Ale když jsem na ni zavrčela: „*Šel po něm Trpělivost!*“ ruce jí ochably a sklouzly, protože se upamatovala na vlastní hrůzu.

Od chvíle, co jsem vypadla ven, uběhly už dvě minuty; dvě minuty jsou v promoční síni celá věčnost, dokonce i předtím, než jsem tam nahnala všechny obludy z celého světa. Ale to vyrušení mi zabránilo mlátit opakovaně hlavou do brány. Obětovala jsem okamžik na přemýšlení a pak jsem se pokusila použít vyvolávací kouzlo, abych místo toho dostala Oriona ven.

Většina lidí nedokáže vyvolat nic, co by bylo větší nebo mělo silnější vůli než gumička do vlasů. Ale já jsem za ty

roky bez vlastního přičinění nashromáždila pěknou spoustu vyvolávacích kouzel určených k tomu, aby mi dopravila jednoho nebo víc ječících nešťastníků, patrně určených na obětiště, které jsem z nějakého nepochopitelného důvodu zapomněla připravit. Zнала jsem jich dobrých deset dvanáct variant a jedna z nich umožňovala vyhledat si někoho prostřednictvím věstecké zrcadlové plochy a rovnou ho přes ni vytáhnout ven.

Obzvláště účinné to je, když k tomu můžete použít obrovité prokleté zrcadlo zkázy. Já jsem bohužel to svoje nechala viset na stěně ložnice. Rozběhla jsem se ale po mýtině a mezi dvěma kořeny stromu jsem našla malou loužičku vody. Za normálních okolností by to nestačilo, ale do mě natékala nekonečná zásoba many, protože zásobovací kanál od promoce dosud fungoval. Vrhla jsem do kouzla obrovskou sílu, donutila jsem blátivou loužičku, aby se vyrovnala jako sklo, zahleděla jsem se do ní a zvolala jsem: „Orione! *Orione Lakeu!* Volám tě v...“ vrhla jsem pohled po dopoledním slunci a čistém nebi, jež jsem neviděla čtyři roky, po kterých jsem *toužila* čtyři roky, a necítila jsem nic než zoufalý vztek, že není svítání nebo poledne nebo půlnoc nebo cokoli, co by mi pomohlo: „V hodině přibývajícího světla, abys přišel ke mně ze síní temných stínů a uposlechl výhradně mého slova.“ Což by velmi pravděpodobně znamenalo, že až se sem dostane, bude svázaný kouzlem poslušnosti, ale s tím si budu lámat hlavu až *potom*, potom, až bude *tady*...

Kouzlo tentokrát prošlo. Voda se rozvlnila a změnila se ve stříbročerný obláček, který mi pomalu a neochotně nabídl přízračný obraz; *mohl* to snad být Orion zezadu, jen pouhá silueta na úplně černém pozadí. Přesto jsem do tmy vrazila

paži, sáhla jsem po něm a na kratičký okamžik jsem měla pocit — byla jsem si *jistá* —, že ho *mám*. Strašně se mi ulevilo. Dokázala jsem to! Popadla jsem ho — a pak jsem zařvala, protože zároveň jsem ponořila prsty do těla chřtána a jeho chlemtavý hlad se obrátil ke mně.

Každým kousíčkem těla jsem se toužila pustit. A vzápětí to začalo být ještě horší, jako kdyby něco takového bylo vůbec možné, protože po mně nešel jen jeden chřtán, ale *dva*. Ohmátávali mě z obou stran, jako by Trpělivost ještě Statečnost úplně nestrávil; zpracovat celé jedno století studentů chvíli trvá a Statečnost pořád ještě tápal kolem sebe a snažil se zahnat vlastní hlad, i když byl sám pohlčován.

Už v promoční síni mi bylo křišťálově jasné, že tenhle obrovský slepenec hrůz prostě zabít nemůžeme, ani s podporou many čtyř tisíc žijících studentů. S Trpělivostí se dalo dělat jedině to, co se Scholomancií — vystrčit ho do prázdnoty a doufat, že tam navždycky zmizí. Ale Orion se mnou zjevně nesouhlasil, protože tam zůstal a pustil se do boje, ačkoli celá škola se už za ním kymácela na okraji světa.

Nejspíš si myslel, že se Trpělivost stačí dostat ven, a v nějakém koutě toho svého tupého, ztýraného mozku si představoval, že mu v tom dokáže zabránit, a proto tam musí zůstat a ještě jednou dělat hrdinu. Osamělý mladý muž, který se pokouší zastavit tsunami. Jiný důvod jsem si představit neměla a byla by to dost velká pitomost, i kdyby předtím branou nevyhodil mě, když přitom z nás dvou jedině já jsem už někdy se chřtánem bojovala. To bylo tak nevýslovně hloupé, že jsem ho potřebovala mít *venku*, mít ho *tady*, abych na něj mohla dlouze řvát a vysvětlit mu, jaký je neskutečný idiot.

Držela jsem se toho vzteku. Vztek mi umožňoval nepovolit, i když mi ta chřtání shnilotina zkoumavě ohmatávala prsty a štít jako dítě, které se pokouší dostat přes obal k sladkému bonbonu uvnitř. Snažila se dostat *ke mně*, ke každému kousíčku mě, aby mě mohla vtáhnout mezi zírající oči a ječící ústa.

Vztek a *hrůza*, protože přesně tohle udělá *Orionovi*, Orionovi, který je pořád ještě s ním v té síni. A tak jsem ho nepustila. Zírala jsem do věšteckého jezírka a vrhala jsem přes jeho nejasné a jen napůl viděné rameno vražednou sílu, znovu a znovu jsem sesílala svoje nejlepší a nejrychlejší zabijácké kouzlo, pokaždé jsem cítila, jak se mi to shnilé jezero slupuje z rukou, dokud jsem při každém nadechnutí nemusela bojovat s nevolností, dokud se mi každé „*À la mort!*“ neskutálelo z jazyka, nerozostřilo se a nezměnilo se v dech čiré smrti. Celou tu dobu jsem Oriona držela a snažila se ho vyrvat ven. Bylo mi jedno, kdybych spolu s ním vytáhla do světa i Trpělivost, kdybych tu hltavou hrůzu vyvalila mezi chladné zelené stromy Walesu přímo mámě k nohám, do svého útočiště míru, o kterém jsem snila každou minutu strávenou ve Scholomancii. Koneckonců, pak už bude stačit jen ho zabít.

Ještě před pěti minutami se mi to zdálo naprosto nemožné, tak nemožné, že jsem se té představě jen smála, ale teď, když druhá varianta byla nechat mu Oriona, to byla jenom nízká a triviální překážka. Zabíjet cokoli umím přece fakt dobře. Nějaký způsob už najdu. Racionální, spolehlivá strategická kolečka mi už ostatně tikala někde vzadu v hlavě, jak jsem se to za čtyři roky Scholomancie naučila. Dokonce už teď jsem v hlavě měla něco jako plán. Budeme s Trpělivostí bojovat společně — já ho budu po kouskách zabíjet, řekněme po deseti

životech, a Orion z nich může vytahovat manu a vracet mi ji, a tak společně vytvoříme nekonečný zabijácký kruh, dokud s tou obludou nebude navždycky ámen. Půjde to, půjde, přesvědčovala jsem samu sebe. Nepustila jsem.

Nepustila jsem. Odstrčilo mě to. Už zas.

Udělal to Orion. Určitě to musel být on, protože chřtání nikoho nepouštějí. Mana, kterou jsem vlévala do přivolávacího kouzla, pocházela z promoční zásoby a ta stále ještě nevyschla, skoro jako by všichni studenti dosud odevzdávali manu do společného rituálu. Ale to přece nedávalo smysl. Ostatní byli už pryč. Byli ze Scholomancie venku, objímali rodiče a vyprávěli jim, co jsme udělali, vzlykali a ošetřovali si utržené rány, volali všem svým kamarádům. Rozhodně mi už neposílali žádnou sílu, a ani to tak být nemělo. Základní myšlenka našeho plánu byla přervat všechna spojení se školou: chtěli jsme ji napěchovat maly, odtrhnout ji od světa a nechat ji odplout do prázdnoty jako páchnoucí balon plný svíjejícího se zla, nechat ji zmizet ve tmě, kam takové věci patří. Všechno se to rozbíhalo už ve chvíli, kdy jsme my dva s Orionem udělali těch posledních pár kroků k portálu.

Jediná věc, která teď ještě udržovala spojení školy s realitou, jsem byla patrně já; stále ještě jsem se chytala přítoku many ze školy. A jediný člověk, který ve Scholomancii zbyl a mohl mi posílat manu, byl Orion. Orion, který ji dokáže čerpat ze zabíjených malů. To znamená, že aspoň v téhle chvíli musí být ještě naživu, že ještě bojuje, že ho Trpělivost ještě nepohltil. Nejspíš cítil, jak se ho snažím dostat ven, ale místo aby se otočil a pomohl mi, aby se nechal přitáhnout, naopak ustupoval a přivolání se bránil. A odporný lepkavý pocit na ruce se

odtáhl s ním. Skoro jako kdyby se snažil udělat totéž, co udělal můj táta před tou spoustou let: jako by popadl chřtána, odtáhl ho a nechal se sežrat místo dívky, kterou miluje.

Jenže ta dívka, kterou miluje Orion, to není jemná a laskavá léčitelka. To je čarodějka masové destrukce, které se už dvakrát povedlo rozcupovat chřtána na kusy. A ten pitomý idiot mi snad mohl zkusit aspoň důvěřovat, že to dokážu znovu. Ale neudělal to. Naopak, bránil se, a když jsem se pokusila využít vyvolávacího kouzla a prostě ho *donutit* přijít ke mně, ten bezedný oceán many najednou vyschl, jako kdybych ve vaně vytáhla špunt.

Sdíleč síly, který jsem měla na zápěstí, v jediném okamžiku vychladl, ztěžkl a umřel. Vzápětí vyhaslo i moje divoké marnotratné kouzlo, došel mu benzin, a Orion mi vyklouzl ze sevření, jako bych se pokusila stisknout v hrsti olej. Jeho silueta ve věšteckém jezírku zmizela ve tmě. Přesto jsem po něm dál zoufale šmátrala, dokonce i když se obraz začal od okrajů vytrácet. Máma celou tu dobu dřepěla vedle mě, tvář zkřivenou starostí a strachem; teď mě popadla za ramena a celou svou vahou mě od loužičky odstrčila. Bez ní bych nejspíš přišla o ruku až v zápěstí, protože kouzlo se zhroutilo a z mé bezedné věštecké studny už zase zbyly jen dva centimetry vody mezi kořeny stromu.

Padla jsem na zem, ale jedním plynulým pohybem jsem se ocitla znovu na kolenou. Reagovala jsem bezmyšlenkovitě — koneckonců, dlouhé měsíce jsem trénovala na promoci. Vrhla jsem se zpátky k rybníčku a drásala prsty bláto. Máma se mě pokoušela objímat a zoufale mě prosila, ať toho nechám. Nechala jsem toho, ale ne proto, že bych ji poslechla. Prostě se

nic jiného už dělat nedalo. Neměla jsem už ani špetku many. Máma mě znovu popadla za ramena, já jsem se otočila, popadla jsem krystal, který jí visel na krku, a súpala jsem: „Prosím, *prosím!*“ Máma se tvářila jako ztělesněné zoufalství; cítila jsem, jak touží mě odtáhnout, ale pak zavřela oči, třesoucíma se rukama si rozepnula řetízek a podala mi ho: krystal byl napůl plný. Rozhodně to nestačilo na ožívování mrtvých ani na vypálení města do základů, ale bylo to dost aspoň na kouzelnou zprávu, na to, abych mohla na Oriona zaječet, ať kouká vrátit to silové propojení a dovolit mi, abych mu pomohla, abych ho zachránila. Jenomže vzkaz neprošel.

Snažila jsem se a snažila, křičela jsem Orionovo jméno pořád dokola, dokud jsem nevyčerpala krystal i svůj hlas. Stejně dobře jsem mohla křičet do prázdnoty. Ostatně tam teď nejspíš Scholomancie taky byla. Přesně jak jsme to velice chytře naplánovali.

Když jsem neměla už dost many ani na křik, použila jsem poslední kapičky na kouzlo srdečního tepu, jen abych zjistila, zda je dosud živý. Je to úplně laciné kouzlo, protože je neskutečně složité a trvá deset minut, takže samo jeho vysílání vytvoří skoro tolik many, kolik se na ně spotřebuje. Vyslala jsem ho sedmkrát po sobě, aniž jsem se aspoň zvedla z kolenou promáčených blátem. Klečela jsem, poslouchala vítr vanoucí v korunách stromů a ptačí křik a vzájemné rozhovory ovcí a odněkud zdálky malý bublající potůček, k uším mi ale nedolehla ani jedna jediná ozvěna tepu.

A když mi nakonec nezbyla mana ani na to, nechala jsem se od mámy odvést do jurty a uložit do postele, jako by mi bylo zase šest.

První probuzení mi připadalo tak moc jako sen, až to bolelo. Byla jsem v jurtě s dveřmi otevřenými, aby dovnitř mohl chladný noční vzduch, a zvenčí jsem slabě slyšela mámu zpívat. Takhle celé ty poslední čtyři roky vypadaly moje nejzoufalejší sny, ty, ze kterých jsem se vždycky probouzela otřesená a toužila v nich ještě pár minut zůstat. Nejohrovnější na tomhle snu bylo, že jsem v něm zůstat nechtěla. Otočila jsem se a znovu usnula.

A když už jsem spát nemohla, ležela jsem na zádech v posteli a dlouho hleděla na vzdouvající se křivku stropu. Kdyby se ještě dalo dělat něco jiného, především bych vůbec neusnula. Nedokázala jsem ani zuřit. Jediný člověk, na kterého jsem ještě mohla mít vztek, byl Orion, a na něj jsem se zlobit nedokázala. Zkoušela jsem to: ležela jsem a snažila se rozpomenout na každou urážku, na každou jedovatou poznámku, kterou jsem mu kdy řekla, jako by tu stál právě teď. Ale když jsem se na něj rozkřikla: *Orione, jak tě mohla napadnout taková blbost?* nedokázala jsem to říct naštvaně, dokonce ani v duchu ne. Zbyla jen bolest.

A nemohla jsem po něm ani truchlit, protože nebyl mrtvý. Někde křičel a chřtán ho žral stejně jako tátu. Lidi si rádi namlouvají, že oběti chřtánů jsou mrtvé, ale to jen proto, že představa čehokoli jiného je příliš nesnesitelná. A stejně s tím nemůžete nic *dělat*, takže když vám chřtán pohltí někoho milovaného, je pro vás mrtvý a můžete stejně dobře předstírat, že je opravdu konec. Ale já vím, vím *zevnitř*, že když vás pohltí chřtán, neumřete. On vás jen pořád a pořád žere, tak dlouho, jak on sám žije. Ale tahle vědomost mi k ničemu nebyla. Stejně jsem s tím nemohla nic dělat. Protože Scholomancie byla *pryč*.

Když chvíli nato přišla máma, ani jsem se nepohnula. Nasykala do misky hrstičku něčeho, co slabounce cinkalo, a tiše řekla Miláškovi: „Tady máš.“ Myška vděčně pískla a začala louskat semínka. Nedokázala jsem ani litovat toho, že jsem si na ni nevzpomněla, že jsem ji nechala tak, malinkou a hladovou. Bylo to příliš vzdálené a já jsem byla příliš hluboko. Máma si sedla vedle mého polního lehátka a položila mi na čelo teplou a jemnou dlaň. Neřekla nic.

Trochu jsem se bránila: nechtěla jsem se cítit líp. Nechtěla jsem vstát a zase ve světě fungovat, nechtěla jsem ani připustit, že je vůbec přijatelné, aby sám svět ještě fungoval. Ale jak jsem tam ležela pod máminou dlaní, v nepředstavitelném bezpečí a pohodlí, nedokázala jsem si nepřipadat hloupě. Svět půjde dál tak jako tak, bez ohledu na to, jestli mu to schvaluju, nebo ne. Nakonec jsem se zvedla a nechala si od mámy podat trochu vody v křivém hliněném kalíšku, který sama vyrobila. Pak si máma sedla na postel vedle mě, objala mě kolem ramen a hladila mě po vlasech. Byla tak *malá*. Celá jurta byla tak malá. U stěny jsem se hlavou dotýkala střechy dokonce i takhle vsedě na lehátku. Stačil by jeden větší skok a byla bych venku, tedy kdybych byla dost hloupá na to, abych skočila ven do neznáma, kde na mě může číhat cokoli.

Jenže teď už by to vůbec hloupé nebylo. Už nejsem ve Scholomancii. Osvobodila jsem studenty a místo nich tam uvěznila maly a celou školu jsem pak odtrhla od světa, takže jsou tam namačkaní a hladoví a můžou se tam žrát navzájem až navěky. Mohla bych teď bez obav prospat dvacet hodin, mohla bych vyběhnout z jurty s písni v srdci, mohla bych dělat cokoli a jít kamkoli na světě. A všichni ostatní taky, ti všichni, které jsem

vyvedla ze Scholomancie, a všechny děti, které tam ani nikdy nebudou muset.

Až na Oriona, který zmizel někde v temnotách.

Kdyby mi zbývala vůbec nějaká mana, tak dlouho bych si představovala, že pro Oriona jde ještě něco udělat, až bych to nakonec zkusila. Ale manu jsem neměla, a tak mě nenapadala jiná možnost než jít pro pomoc k někomu jinému — možná k jeho mámě, která byla na nejlepší cestě stát se dominantou newyorské enklávy, a požádat o manu ji. Jenže v té chvíli mě představivost zradila: podívat se jí do očí, člověku, který Oriona miloval a přál si ho mít doma, a požádat ji o manu na kterýkoli z těch mých nápadů — jak hloupé a zbytečné by se začaly jevit, jakmile bych musela přesvědčit někoho jiného, aby jim uvěřil. Udělala jsem tedy to jediné, co zbývalo. Zakryla jsem si tvář rukama a rozplakala jsem se.

Máma seděla vedle mě celou dobu, co jsem vzlykala, seděla *se mnou*, chápala, že trpím, ale nepředstírala, že cítí totéž, ani neskrývala svou vlastní hlubokou radost: byla jsem doma, byla jsem živá, byla jsem v bezpečí. Celým tělem vyzařovala do vesmíru vděčnost, ale nesnažila se mě nutit, abych se přidala nebo abych potlačovala vlastní žal. Věděla, že to příšerně bolí, litovala mě a byla připravená udělat cokoli, aby mi pomohla, až o to budu stát. Jestli byste rádi věděli, jak mi tohle všechno řekla bez jediného slova, tak to jste na tom stejně jako já. Já sama bych to rozhodně nedokázala.

Když jsem přestala plakat, vstala a udělala mi šálek čaje. Na přeplněných policích vybrala lístky ze sedmi různých džbánek a vodu uvařila magicky, což by normálně nikdy neudělala, jen proto, aby ještě nemusela jít ven k ohni a nechat mě

samotnou. Když nalila vodu na byliny, celá jurta se naplnila sladkou vůní. Podala mi čaj, znovu si ke mně sedla a volnou ruku mi podržela v obou dlaních. Na nic se mě neptala a věděla jsem, že nikdy nebude naléhat, ale vládlo mezi námi laskavé mlčení ochotné počkat, až o tom budu chtít začít mluvit. Až si dovolím truchlit pro to, co je jednou provždy pryč. A tu představu jsem nedokázala snést.

Dopila jsem tedy čaj, odložila šálek a zeptala se: „Proč jsi mě varovala před Orionem?“ Znělo to chruplavě a drsně, jako kdybych si v krku párkrát nahoru a dolů přejela smirkovým papírem. „Kvůli tomuhle? Vidělas...?“

Cukla sebou, jako kdybych jí bodla jehlou, a celé tělo se jí zachvělo. Na chvílku zavřela oči a zhluboka se nadechla, pak se otočila a podívala se mi přímo do tváře tím způsobem, kterému říkala *náležitě vidění* — používala ho, když skutečně chtěla něco vnímat —, a tvář se jí pomačkala do záhybů kolem slabých vrásek, které se jí začínaly tvořit v koutcích očí. „Jsi v bezpečí,“ řekla pološeptem, podívala se na mou ruku, znovu mě po ní pohladila a po tváři jí skápl pár slz. „Jsi v bezpečí, holčičko moje drahá, jsi v bezpečí,“ a pak zhluboka vzlykla a rozplakala se sama. Po tváři jí stékaly čtyři roky pláče.

Nechtěla po mně, abych plakala s ní; naopak, odvracela tvář a snažila se, abych její slzy neviděla. Chtěla jsem, strašně moc jsem chtěla padnout jí do náruče a cítit totéž co ona: že jsem živá a v bezpečí. Ale nemohla jsem. Ona kvůli mně plakala samou radostí a láskou a já jsem si přála plakat pro stejné věci: jsem doma, Scholomancii mám za sebou, jsem živá a ve světě, který jsem změnila k lepšímu, ve světě, kde nebude třeba házet děti do jámy plné nožů jen pro tu naději, že se

dostanou zase ven. Byl to důvod k radosti. Ale nemohla jsem. Jáma tam pořád byla a v ní zůstal Orion.

Odtáhla jsem tedy ruku. Máma se mě nesnažila udržet. Několikrát se zhluboka nadechla a otřela si slzy. Úhledně odklidila svou radost stranou, aby mohla dál být se mnou, pak se obrátila a vzala mě za bradu. „Je mi to strašně líto, miláčku.“

Neřekla mi, proč mě varovala před Orionem. A já jsem okamžitě pochopila proč: nechtěla mi lhát, ale taky mi nechtěla ublížit. Chápala, že jsem ho milovala, že jsem ztratila někoho drahého stejně strašným způsobem, jakým ona ztratila tátu, a můj žal byl to jediné, na čem jí v té chvíli záleželo. Nebylo pro ni důležité říct mi proč nebo mě přesvědčovat, že měla pravdu.

Ale pro mě to důležité bylo. „Řekni mi to,“ procedila jsem mezi zuby. „Řekni mi to. Dojela jsi do Cardiffu. Dala jsi tomu klukovi pro mě *dopis*...“

Její tvář se trochu nešťastně zkrivila — žádala jsem ji, aby mi ublížila, aby mi řekla něco, o čem věděla, že to nechci slyšet —, ale vzdala to. Sklonila hlavu a tiše začala: „Každou noc jsem se snažila nechat si o tobě zdát. Věděla jsem, že se k tobě nedostanu, ale stejně jsem to zkoušela. Párkrát jsem si myslela, že i tobě se zdá o mně, a skoro jsme se dotkly... ale byl to jen sen.“

Těžce jsem polkla. I já jsem si pamatovala ty sny, tu hrstku neurčitých téměř doteků, tu lásku, která se skoro dostala až ke mně i přes těžkou, dusivou vrstvu ochranných obklopujících Scholomancii, blokujících každou možnou cestu, jíž by se mohlo něco dostat dovnitř — protože jinak by ji malové taky využili.

„Ale loni... loni jsem tě viděla. Tu noc, cos použila ten plátěný obklad,“ zašeptala a já jsem se schoulila, protože jsem se v duchu vrátila do té chvíle a viděla jsem ji jejíma očima: malou celu, které se říkalo pokoj, sebe na podlaze v louži vlastní krve s dírou v břiše, protože do mě jeden z mých obzvlášť okouzljících spolužáků vrazil nůž. Jediný důvod, proč jsem to přežila, byl hojivý obklad, který mi sama připravila, roky lásky a magie vetkané v každé lněné niti, kterou vypěstovala, upředla a utkala.

„Orion mi s ním pomohl,“ řekla jsem. „To on mi ho přiložil,“ a zarazila jsem se, protože máma se zajíkla a zkřivila tvář při vzpomínce na hrůzu horší než mé krvácející tělo na podlaze.

„Cítila jsem, jak se ho dotýká,“ řekla přerývaně a už v té chvíli jsem pochopila, že jsem se neměla ptát, že toho budu litovat. „Viděla jsem ho blízko u tebe, jak na tebe sahá, tak *hladový*...“ a znělo to, jako by se jí z toho dělalo zle, jako by viděla mala žrát mě zaživa, ne Oriona klečet na podlaze a tisknout mi k rozbodanému tělu léčivý obvaz.

„Byl to můj *přítel*,“ zavyla jsem, protože jsem ji musela zarazit. Vyskočila jsem tak prudce, že jsem se tvrdě zarazila hlavou o trám, vyjekla jsem, popadla se za temeno a žuchla zpátky, a pak jsem se znovu rozplakala bolestí. Máma se mě pokusila obejmout, ale já jsem ji setřásla, vzteklá a ubrečená, a znovu jsem se zvedla z lůžka.

„Zachránil mi *život*,“ zavrčela jsem na ni. „Zachránil mi *třináctkrát* život,“ a zalapala jsem po dechu tou strašnou bolestí: teď už mu to nestačím oplatit.

Neřekla nic, nehádala se se mnou, jen tam seděla se zavřenýma očima, tiskla si k hrudi zkřížené paže a přerývaně

dýchala. Zašeptala jen: „Miláčku, je mi to strašně líto,“ a já jsem cítila, že je to pravda, skutečně jí bylo strašně líto, jak mi ublížila tím, co mi o Orionovi řekla, a chtělo se mi začít ječet.

Místo toho jsem se zasmála a byl to tak strašlivý smích, že i mě bolelo ho slyšet. „No neboj, už je navždycky pryč,“ prohlásila jsem uštěpačně. „O to se postaral můj geniální plán.“ A vyšla jsem z jurty.

Chvíli jsem obcházela komunu, ale držela jsem se dost daleko mezi stromy, abych nikoho nepotkala. Strašně mě bolela hlava od pláče a od toho nárazu do střechy a od oceánu many, který jsem přes sebe protlačila, a od těch čtyř let ve vězení předtím. Neměla jsem u sebe kapesník ani nic podobného. Na sobě jsem pořád ještě měla špinavé zpotené legíny a tričko, to newyorské tričko, které mi dal Orion, obnošené a se čtyřmi dírami, a přesto jediné nositelné, co mi koncem pololetí zbylo. Povytáhla jsem lem a otřela jsem si s ním nos.

Chtěla jsem se vrátit k mámě, ale nemohla jsem, protože jsem toužila ji požádat, aby mě asi měsíc objímala, a zároveň jsem na ni chtěla křičet, že o Orionovi neví vůbec nic. Nejvíc ze všeho jsem si ale přála, abych se jí vůbec nezeptala. Tohle bylo ještě horší než slyšet, že to všechno věděla předem, a kdybych jen uposlechla jejího varování a nezatáhla ho do svého úžasného plánu na záchranu celé školy, tak by se dostal ven úplně v pohodě.

Uměla jsem odhadnout, co to máma viděla: Orionovu schopnost vytahovat manu z malů a tu prázdnou studnu v jeho nitru, když všechnu tu sílu zase *odevzdal*. Sílu tak strašlivě obrovskou, že ho přinutila stát se pitomým lehkomyšlným

hrdinou, který půjde sám proti celé hordě malefikárií, protože ostatní mu celý život sugerovali, že je divný, leda by se vždycky postavil před ně.

Byl to nejpopulárnější kluk v celé Scholomancii, ale jediná jeho kamarádka jsem byla já, protože ostatní neviděli nic než tu sílu. Předstírali, že obdivují ušlechtilého hrdinu, protože on sám se snažil jim do té představy zapadnout; milovali tuhle jeho podobu, protože potom jeho síla působila v jejich prospěch. Stejně tak všichni vnímali *moji* sílu a viděli ve mně netvora, jelikož já jsem s nimi tuhle hru odmítala hrát. Oriona milovali vlastně úplně stejným způsobem, jakým mě nenáviděli. Ani jeden z nás pro ně nikdy nebyl člověk. On jim byl prostě užitečný, kdežto já naopak ne.

Ale vůbec jsem si neuměla představit, že zrovna *máma* — která mi nikdy nedovolila, abych ve svém zrcadle viděla netvora, přestože celý svět se mě snažil přesvědčit, že tam je — rozpozná Orionovu sílu a usoudí, že netvor je *on*. Nedokázala jsem snést představu, že ani ona v něm nedokázala vidět člověka. Vyvolávalo to ve mně obavu, že mi lhala a že ho neviděla ani *ve mně*.

Mohla bych se tam vrátit a začít na ni ječet — tu noc, co mě viděla ve snu, jsem byla vůbec ještě živá právě díky Orionovi; to on zabil malefika, co mě málem vykuchal, a pak riskoval vlastní život, když v mém pokoji celou noc likvidoval nekonečný proud malů, kteří se pokoušeli dílo dokončit. Ale ve skutečnosti jsem si přála jen jedno: dokázat jí její omyl tím, že se Orion příští týden objeví na cestě k naší jurtě, jak mi to slíbil. Pak by se mohla sama přesvědčit, že není ani děsivá síla, kterou v něm zahlédla ona, ani dokonalý hrdina v naleštěné

zbroji, kterého z něj chtěli mít všichni ostatní. Že je skutečně člověk. Jenom člověk.

Byl člověk. Než se nechal zabít u samých bran Scholomanie, protože i tam věřil, že je povinen dostat ven každého kromě sebe.

Chodila jsem kolem dokola, jak nejdéle to šlo. Nechtěla jsem cítit nic tak bezvýznamného, jako že jsem unavená a špinavá a hladová, ale cítila jsem to. Svět skutečně běžel dál a já neměla dost many, abych mu to zatrhla. Konečně si pro mě přišla moje myška — když jsem se na své obchůzce znovu přiblížila k jurtě, vyběhla zpod keře a skočila mi na nohu. Odmítala se nechat vzít do ruky, vždycky kousíček poodběhla směrem k jurtě, pak si sedla na zadek a zle se na mě podívala. Její bílá srst prakticky zářila a úplně lákala tu spoustu koček a psů, kteří se víceméně volně toulali po komuně. Že je někdo pomocníček, to ještě neznamená, že je nezranitelný.

Šla jsem tedy za ní do jurty a vzala jsem si od mámy talíř zeleninové polévky, která chutnala jako uvařená z opravdové zeleniny, což vám možná nepřipadá jako nic zvláštního, ale co vy můžete vědět. Nemohla jsem si pomoci a snědla jsem jí pět talířů, přestože byla okořeněná zoufalstvím a kyselým odporem, a skoro celý bochník chleba s máslem a pak jsem se nechala od mámy vlákat do lázně. Strávila jsem pod sprchou celou hodinu, což bylo jasně proti pravidlům komuny, a snažila jsem se rozpustit v horké vodě, kterou jsem tak nenasytně spotřebovávala. Dokonce jsem neměla ani trochu starost, že ze sprchové hlavice vyrazí amfispéna.

Místo ní se objevila Claire Brownová. Stála jsem pod sprchou se zavřenýma očima a najednou jsem zaslechla nepřijemně

známý hlas: „Tak ta Gwenina dcera se koukám vrátila.“ Znělo to málo nadšeně a záměrně tak hlasitě, abych to nepřeslechla.

Nerozčílila jsem se, což bylo překvapivé a znepokojivé, protože zásoby hněvu mi nedošly ještě nikdy. Zastavila jsem vodu a vylezla ven v naději, že tam nějaký ten vztek najdu, ale nestalo se to. Ze sprch se vycházelo do velké okrouhlé šatny, jenže i ta se zmenšila, co jsem byla pryč. Komuna lázeň stavěla, když mi bylo pět, a moje chodidla znala každý nepovedený a pokřivený čtvereční centimetr podlahy. Věděla jsem tedy, že ta stísněná šatna s jedinou lavicí je opravdu stejná jako dřív, ale ani tak mi to nepřipadalo uvěřitelné. A na lavici seděly v ručnicích Claire s Ruth Mastersovou a Philippou Waxovou, jako bych jim překázela, i když tu byly ještě dvě další kabinky.

Všechny na mě zíraly jako na cizí a ony zas připadaly cizí mně; měly ale skoro přesně stejnou tvář i hlas jako ty ženy, které mi dohromady asi tisíckrát vysvětlily, že moje matka je světica a takové těžké břímě jako já si nezaslouží. Každý obyvatel komuny měl nějaký důvod, který ho přiměl uzavřít se tady před zbytkem světa. Máma tady žila, protože nebyla ochotná dělat kompromisy se sobectvím, ale tyhle tři a spousta dalších sem nepřišli konat dobro, přišli sem proto, aby jiní dělali dobro pro ně. A ve mně viděli naprosto zdravé dítě, na které ta magická bytost vrší lásku, pozornost a energii, a všichni si představovali, jaké by to bylo, dostat stejný bezpodmínečný dar, a já jsem přitom působila tak našťavaně a nevděčně, všechno jsem to vstřebávala, a stejně mi to zjevně k ničemu dobrému nebylo.

Samozřejmě to neomlouvalo jejich odporné chování k nešťastnému osamělému dítěti, a i když jsem chápala jejich dů-

vody, nebyla jsem připravená jim odpustit. Teď se mi nabízela možnost nádherně si ty tři vychutnat. Mohla bych jim pohrdlivě říct: Je to tak, jsem zpátky a vyrostla jsem. A co vy jste za ty čtyři roky dokázaly jiného než sprostě pomlouvat? Kdyby mě slyšela máma, povzdechla by si a mně by to bylo jedno. Vyplula bych z lázně v oblaku zlé, dychtivé radosti.

Ale nedokázala jsem to. Když jsem nemohla mít vztek na Oriona, zřejmě jsem nedokázala mít vztek na nikoho.

Neřekla jsem nic a ty tři taky ne. Obrátila jsem se k nim zády — to mlčení jsem přímo cítila —, osušila jsem se a oblékla si šaty, které mi máma nechala na háčku vedle sprchové kabinky: opravdické nové bavlněné kalhotky, čerstvě vybalené z celofánu, lněnou košili se šňůrkou u krku, dost velkou a volnou, aby mi byla; jeden člověk v komuně takové dělal pro historické šermíře, řemeslníky a tyhle lidi. Taky tu byly ručně vyráběné sandály od dalšího z našich sousedů, jenom plochá dřevěná podrážka s koženou šňůrkou. Celé čtyři roky jsem na sobě neměla nic takhle čistého, kromě toho dne, co jsem si poprvé oblékla Orionovo tričko. Naposledy jsem si na začátku třetího neochotně koupila několikery lehce použité kalhotky od jedné čtvrtáčky, protože na mém spodním prádle už prostě nezbylo dost materiálu, aby na ně ještě fungovalo „stvoř a sprav“. Prádlo má tam uvnitř šíleně vysokou cenu: za jedny nenošené kalhotky by člověk mohl koupit lahvičku univerzálního protijedu. Tohle tedy bylo neuvěřitelné bohatství.

Ale nedokázala jsem z něj mít radost, stejně jako jsem se nedokázala radovat z povedeného rýpnutí. Oblékla jsem se, protože by byla hloupost to neudělat, a pochopitelně jsem se cítila líp, cítila jsem se úžasně, jenže pak jsem se podívala na špinavé

roztrhané zbytky Orionova trička, vhodné leda tak do koše, a najednou mi bylo hůř právě proto, že jsem se cítila líp. Chtěla jsem to tričko vyhodit spolu se zbytkem svých věcí, ale nedokázala jsem to. Složila jsem ho a zastrčila do kapsy; bylo vážně hrozně obnošené a napůl z magie, takže složené nebylo větší než kapesník. Vyčistila jsem si zuby — nový kartáček, čerstvá mátová pasta — a vyšla ven. Mezitím se setmělo. Máma rozdělala před jurtou malý ohýnek. Sedla jsem si na jeden ze špalků rozestavených kolem ohniště a po chvíli jsem se znovu rozplakala. Je mi jasné, že originální to nebylo. Máma ke mně přisedla a znovu mě vzala kolem ramen. A myška mi vylezla do klína.

Následující den jsem otupěle proseděla vedle vyhaslého ohniště. Byla jsem čistá, byla jsem najedená, seděla jsem na sluníčku, pak krátce sprchlo — ani jsem se nehnula — a zase svítilo slunce. Máma kolem mě tiše přecházela za nějakou svou prací. Občas mi podala talíř, abych se najedla, a čaj, abych ho vypila, a jinak mi dávala prostor, ať si to v sobě nějak přeberu. Ale já jsem si nic nepřebírala. Strašně jsem se snažila nic nepřebírat, protože kromě té strašlivé pravdy, že Orion křičí někde v prázdnotě, nebylo co přebírat. Když jsem o tom přemýšlela moc dlouho, skoro jsem ho slyšela: *El, El, pomoz mi prosím. El.*

A pak jsem zvedla hlavu, protože to volání už neznělo jenom v mé hlavě. Hned na vedlejším špalku seděl zvláštní ptáček, černořalový s oranžovým zobákem a jasně žlutými skvrnami na hlavě, a naklonil ke mně velké kulaté černé oko. „El?“ řekl znovu. Zírala jsem na něj. Natáhl zobák, vydal zvuk, jako když někdo kašle, a pak se zase narovnal. „El?“ zopakoval.

„El? El, jsi v pořádku?“ A ten hlas patřil Liou; tón možná úplně stejný nebyl, ale přízvuk a způsob výslovnosti ano; kdyby se to ozvalo za mnou, myslela bych si, že tam stojí.

„Ne,“ odpověděla jsem ptáčkoví popravdě. Naklonil hlavu, pronesl: „Ni chao,“ pak ještě jednou: „El?“ A nato mým hlasem zopakoval: „Ne. Ne. Ne.“ Najednou vzlétl a zmizel mezi stromy.

Já, Liou a Aadhya jsme uzavřely dohodu: jen se dostanu ven, seženu si telefon a pošlu jim oběma esemesku. Přiměly mě naučit se jejich čísla zpaměti. Jenže to všechno patřilo k *plánu* a já se teď k tomu nedokázala přinutit.

Takový dobrý plán to byl. *Sútry zlatého kamene* jsem měla připravené, úhledně sbalené i se všemi svými poznámkami a překlady v měkkém vaku, který jsem uháčkovala z poslední tenoučké příkrývky, aby ležely pěkně měkce ve vyřezávané knižní truhličce, a tu jsem zase sbalila do nepromokavé toaletní tašky. Zavěsila jsem si je na záda, hned jak se poprvé roztočila kola. Byla to jediná věc, kterou jsem si vzala s sebou. Moje odměna — jediná skutečně úžasná věc, kterou jsem ve Scholomancii získala. Za Oriona bych je vyměnila, kdyby mi nějaká vyšší moc takovou nabídku udělala, ale možná bych si to rozmýšlela dvě vteřiny místo jedné.

Představovala jsem si, že jestli se dostanu ven živá, tak asi půlmilionkrát obejmů mámu, chvíli se poválím v trávě, pak budu mámu objímat ještě chvíli a potom vyrazím do Cardiffu, kde poblíž stadionu funguje celkem slušně velké družstvo čarodějů. Nejsou ani dost mocní, ani dost bohatí, aby si mohli postavit vlastní enklávu, ale pracují na tom a já bych jim nabídla, že jim s pomocí ušetřené many postavím mimo město malou zlatou enklávu. Nebylo by to nic velkolepého, ale bylo

by tam dost místa na to, aby měli kam uložit na noc své děti a ochránit je tak před každým toulavým malem, který snad naší čistce ušel.

Orion součástí toho plánu nebyl. Ano, říkala jsem si, že v Cardiffu by mě dost snadno našel, kdyby mě skutečně hledal. Jenže on by skončil v náručí vlastních rodičů a v širším objetí newyorské enklávy a ti by mu všichni v odchodu bránili, omotali by ho každým představitelným přílnavým šlahounem sentimentu a loajality. Upřímně řečeno jsem tedy nečekala, že by za mnou Orion přijel: v pesimismu jsem mistr. A ani jsem nepotřebovala, aby přijel: byla jsem připravená žít dál sama.

A možná bych zvládla i to, kdyby nevyšel ven živý. Než jsme s tím naším objektivně šíleným plánem na únik začali, byla jsem dost přesvědčená, že na konci budu mrtvá já a tak půlka lidí, na kterých mi záleží, a na samé špici seznamu pravděpodobných kandidátů byl Orion. Kdyby se naše plány nějak zvrtly, kdyby se malefikárie vymkly z vějíčkového kouzla, vrhly se po nás a my jsme museli prchat a kdyby v tom zmatku on patřil k těm, kdo se ven nedostali, nejspíš bych ho oplakala, truchlila bych, ale pak bych se vzpamatovala a šla dál.

Ale tohle jsem snést nedokázala. Nesnesla jsem představu, že umřel jenom on sám, protože se nás snažil dostat všechny ven. Dostat ven *mě*. Nedokázala jsem to snést, přestože tam zůstal a chřtánovi se postavil o své vůli, přestože z brány mě vystrčil z vlastního rozhodnutí. I v té chvíli byl ještě pořád přesvědčený, že musí být hrdina, aby za něco stál. Nedokázala jsem snést vědomí, že jeho příběh skončil takhle.

Takže ne, nebyla jsem v pořádku. Nesehnala jsem si telefon a nezkusila jsem zavolat Aadhye a Liou. Neodjela jsem do Car-

diffu. Jen jsem posedávala buď v jurtě, nebo před ní a v duchu si celou tu věc přehrávala s jiným koncem, jako kdybych mohla změnit skutečnost, jen když najdu nějaký lepší postup.

Znáte takovou tu situaci, kdy vás někdo před spoustou lidí v jídelně nebo na záchodě ztrapní a vás dost rychle nenapadne žádná vhodná odpověď a potom si v duchu pořád přehráváte, jak chytře jste mu mohli odseknout? Tak vám můžu z vlastní zkušenosti potvrdit, že tohle bylo hodně podobné. Máma mi v dětství několikrát vysvětlovala, že se tím člověk leda víc a víc patlá ve svém ponížení, kdežto útočníka to nijak neovlivní. Měla pravdu a já jsem to chápala už tehdy, ale přesto jsem to dělala tenkrát i teď. Uvízla jsem, pobíhala jsem tam a zpátky a hledala způsob, jak vykolejit vlak, který mezitím už dojel.

Ještě několik dní jsem se snažila přepsat v hlavě historii a pak jsem vymyslela úžasnou a vysoce originální věc, že bych možná mohla něco podobného rozšířit na celý svět. Vyhrabala jsem v jurtě svůj starý sešit ze základní školy, který máma schovala v krabici. Našla jsem prázdnou stránku na konci a tam jsem začala: něco něco *l'esprit de l'escalier*. Celá ta myšlenka mi připadala hrozně francouzská, přesně jako mé nejlepší a nejelegantnější zabijácké kouzlo, a pokud se vám to nezdá jako dobré doporučení, nechápu proč.

To kouzlo by mi umožnilo doslova změnit tkaninu skutečnosti a nepovím vám, nač jsem myslela, když jsem ho začala tvořit. Tyhle věci nikdy nefungují dlouhodobě; ať máte sebevětší moc, skutečnost je vždycky nakonec silnější, takže vaši snahu odrazí a při té příležitosti obvykle rozloží i vás osobně. Ale předtím si docela dlouho žijete — přinejmenším z vlastní perspektivy — ve svém osobním fantastickém vesmíru, a čím

déle v tom pokračujete a čím větší silou ho držíte, tím větší zkázu závěrečný výbuch způsobí vám i ostatním. Kdybych se zarazila na dost dlouho, abych si to opravdu rozmyslela, tak by mi tohle všechno došlo — že to nakonec stejně nebude k ničemu i kolik škody můžu napáchat, když se o to pokusím. Ale nezarazila jsem se, jen jsem se pokoušela najít nějaký východ z té agonie, jako kdybych byla v chřtánovi a bezmyšlenkovitě toužila uniknout.

Máma mě objevila, když jsem skládala další verš kouzla — a bylo skoro jisté, že se mi to povede. Já kouzla moc dobře psát neumím, leda že by jejich účelem bylo způsobit zkázu a hrůzu obrovských rozměrů, to se mi pak nevyrovná nikdo. Máma sice projevovala velkou toleranci k mému truchlení, ale i ta měla své hranice — rozhodně nehodlala jen tak přihlížet, jak se pokusím svázat celou planetu na uzel a samu sebe přitom zlikvidovat. Stačil jí jeden pohled na to, co píšu, vyrvala mi papír z rukou a hodila ho do ohně. Pak si přede mě klekla, popadla mě pevně za ruce a přitiskla si je k hrudi. „Miláčku, miláčku,“ zabroukala, pak mě jednou rukou pustila, položila mi dlaň na čelo a pevně mě stiskla mezi obočím. „Dýchej. Pusť ta slova. Pusť ty myšlenky. Nech je odejít. Už odcházejí, s každým výdechem odcházejí. Dýchej. Dýchej se mnou.“

Poslechla jsem ji, protože jsem musela. Máma na mě skoro nikdy kouzly nepůsobila, přestože jsem byla přesně ten typ bouřlivého a zuřivého dítěte, na které by každý jiný rodič-čaroděj používal uklidňovací kouzla obden. Většina čarodějných dětí se rodičovským přesvědčovacím kouzlům dokáže ubránit tak v deseti letech. Jenže když jsem ve čtyřech letech ječela, že nechci jít spát, dostala jsem tři hodiny ukolébavek, a ne kouzlo, které

by mě přimělo jít si tiše lehnout; když jsem v sedmi zuřila a kopala kolem sebe, dostala jsem pochopení a prostor a trpělivost, i když já bych tehdy dala přednost chvíli vzteklé ječivé hádky a potom loku uklidňujícího lektvaru. Ne že bych tenhle přístup zrovna propagovala — i zpětně si pořád myslím, že bych tu a tam kapku uklidňujícího lektvaru docela užila —, znamenalo to ale, že jsem se nenaučila mámina kouzla blokovat, aspoň ne instinktivně. A instinkt byl teď jediná věc, která mi ještě zbyla.

Kromě toho je mámina magie příjemná, protože je vždycky jenom příznivá, a mně se tak ulevilo, že jsem se jí poddala. Když se mi podařilo se jí vytrhnout, už mi začátek kouzla vymazala z hlavy a taky už mi bylo o tolik líp, abych sama chápala, jak neuvěřitelnou pitomost jsem málem provedla.

Ne že bych jí byla vděčná za pomoc. Spíš mi bylo huř, protože jsem věděla, že má naprostou pravdu. Když mě pustila, byla jsem proti své vůli příliš klidná, než abych vyrazila ven do deště, ale taky jsem neměla chuť dělat nic tak nesnesitelně příšerného jako třeba mluvit o svých pocitech nebo poděkovat, že mi zabránila vyhodit do povětří samu sebe, celou komunitu a možná půlku Walesu. Musela jsem najít jiný způsob úniku, a tak jsem vylovila vak na knihy a vytáhla sůtry.

Máma mezitím odešla na druhý konec jurty a zády ke mně myla nádobí, aby mi dala prostor. Po chvílce se ale otočila, všimla si knihy a zeptala se chlácholivým hlasem, který jsem zároveň vášnivě milovala i nenáviděla. „Co to čteš, miláčku?“

Samozřejmě že jsem se jimi chtěla chlubit, ukazovat a předvádět je, ale místo toho jsem jen nevrle zavřela: „*Sůtry zlaté-ho kamene*. Získala jsem je ve škole.“ Jenže jsem tu větu ani nedokončila, protože máma vykřikla, jako by ji někdo bodl,

a upustila talíř na podlahu. Zírala jsem na ni a ona zírala na mě, strašlivě ztuhlá a vytřeštěná, a pak padla na zem na kolena, zakryla si rukama tvář a doslova zavyla jako zvíře.

Totálně jsem zpanikařila. Byla přibližně stejně hysterická jako já sama před půl hodinou, jenomže mně pomohla ona, kdežto ona měla jen mě a já nejsem zrovna moc užitečná, leda by na ni útočila armáda malefikárií. Neměla jsem tušení, co dělat. Doslova jsem jurtu dvakrát oběhla a divoce hledala — prostě něco. Nakonec jsem jí donesla kalíšek vody a prosila jsem ji, ať se napije a řekne mi, co se děje, ale ona kvílela dál. Napadlo mě, jestli se tím prostředkem na nádobí třeba neotrávila, tak jsem udělala rychlý test na toxiny, ale nenašla jsem nic. Usoudila jsem tedy, že jí musím dát všelék, jenže jsem na něj neměla dost many a začala jsem dělat dřepy s výskokem, abych nějakou získala. Celou tu dobu máma plakala. Vypadala jsem určitě jako idiot.

Máma se musela vzpamatovat sama. Ještě několikrát polkla a pak řekla: „Ne, ne.“

Udýchaně jsem přestala, padla jsem na kolena proti ní a popadla jsem ji za ramena. „Mami, co se děje, řekni mi, co mám dělat. Promiň. Promiň.“ Odpouštěla jsem jí všechno. Odpouštěla jsem jí, že neměla ráda Oriona, odpouštěla jsem jí, že mě před ním varovala. Odpouštěla jsem jí, že mi pomohla cítit se líp. Tváří v tvář tomuhle strašnému zemětřesení nezáleželo na ničem — jako by moje jen napůl sepsané kouzlo už podě mnou začalo rozkládat celý svět.

Pomaličku se nadechla, ale znělo to spíš jako kvílení, a pak řekla: „Ne, holčičko. Ty se nemusíš omlouvat, to já. To já.“ Zavřela oči, a když jsem se chystala říct něco stupidního, jako tře-

ba *To nic, to je v pořádku*, stiskla mi ramena. Potom promluvila: „Povím ti to. Musím ti to povědět. Ale nejdřív musím do lesa. Odpusť, miláčku. Odpusť mi to.“ Zvedla se jako stará žena, která se pomalu sbírá z podlahy, a vyšla ven rovnou do lijáku.

Seděla jsem na posteli, tiskla k sobě sůtry jako plyšového medvěda a stále ještě jsem panikařila. Ovládala jsem se, ale to jenom proto, že máma chodila do lesa každou chvíli, a když se vrátila, přinášela klid, léčení a péči. Někáká část ve mně se tedy mohla držet naděje, že je přinese i tentokrát. Jenže nic takového se za celý můj život nestalo a špatné věci se v mém okolí vždycky děly mojí vinou. Máma se vrátila za pouhou hodinu, úplně promáčená, a já se div nerozplakala. Šaty se jí lepily na nohy jako zmačkané papírové ubrousky a byly ve předu zablácené, stejně jako její tvář, jako by během té doby ležela někde na mokré zemi. Strašně se mi ulevilo, že ji vidím, a chtěla jsem ji obejmout.

Ona však pronesla: „A teď ti to musím říct,“ a měla ten hluboký, vzdálený hlas, jaký používá, jen když provádí nějaké velké arkánum: třeba když k ní přijde čaroděj a potřebuje vyléčit z něčeho opravdu hrozného, z těžké kletby nebo magické nemoci, a ona mu vysvětluje, co musí udělat. Jenže tentokrát mluvila sama k sobě. Vzala mě za ruce a chvíli je držela, pak se sklonila a políbila mě na čelo, jako kdybych odcházela, a já si byla napůl jistá tím, co uslyším: že se máma celé ty roky mylila, že jsem nakonec přece jen odsouzená k tomu, naplnit proroctví smrti, zkázy a záhuby, které mi od malička visí nad hlavou, a že ji musím navždycky opustit.

Pak řekla: „Rodina tvého otce pocházela z jedné z enkláv zlatého kamene.“

„Z takové, co se stavějí pomocí sútry?“ zeptala jsem se zadržávajícím šepotem. Vlastně to nebyla otázka. Věděla jsem, že otcova rodina, Sharmovi, kdysi žili v enklávě — v prastaré enklávě čisté many na severu Indie —, která byla zničena asi před dvěma sty lety, v době britské okupace. *Sútry zlatého kamene* jsou prastará sanskrtská kniha a já jsem věděla, že se s jejich pomocí kdysi v té části světa vystavěla celá řada enkláv, takže to sice byla řekněme náhoda, ale nijak zlá. Pořád ještě jsem byla vyděšená. Cítila jsem, že přijde něco absolutně strašného.

„Enklávy se staví za pomoci malie,“ pokračovala máma. „Nevím, jak to dělají, ale když tam člověk přijde, cítí to, pokud to záměrně nevytěsní. Všechny jsou takové, kromě enkláv zlatého kamene. Tvůj otec mi o nich vyprávěl.“

„Ale tak to je dobré, ne, mami?“ řekla jsem vysokým prosbným hlasem; pozvedla jsem k ní sútry jako obětinu. „Na tyhle malie potřeba není, mami. Četla jsem to celé. Ještě to všechno neumím sesílat, ale jsem si jistá...“ Její tvář se však při pohledu na tu nádhernou knihu znovu zkřivila. Vztáhla nad ni chvějící se ruku, prsty se zastavila kousíček od desek, jako kdyby se jich nedokázala ani dotknout, pak je sevřela do dlaně a odtáhla.

„Chtěli jsme s Aaronem postavit novou zlatou enklávu,“ pokračovala. „Mysleli jsme, že kdybychom mohli všem ukázat lepší...“ přerušila se a začala znovu. Tohle jsem dobře znala: máma lidem vždycky připomíná, že pokud někoho žádají o odpuštění, nemají nic vysvětlovat ani hledat žádné výmluvy, dokud k tomu nejsou vyzváni. „Chtěli jsme postavit zlatou enklávu. Chtěli jsme najít sútry.“ Myslím, že v té chvíli už jsem začínala chápat, ale v hlavě mi pořád jen neurčitě hučelo.

„Mysleli jsme si, že nejlepší šanci budeme mít ve školní knihovně. Miláčku, je mi to strašně líto. Soslali jsme přivolávací kouzlo. Přivolali jsme sůtry a otázku platby jsme nechali otevřenou.“